De Heraut

VAN DE

Gereformeerde Kerken in Nederland.

Het auteursrecht van den inhoud van dit blad wordt verzekerd overeenkomstig de wet van 28 Juni 1881 (*Staatsblad* N°. 124).

Dit blad wordt geregeld des Vrijdags aan de geabonneerden verzonden.
Bijdragen van medewerkers, ingezonden stukken en alles wat verder den inhoud van dit blad betreft, te adresseeren aan de **REDACTIE**, Abonnementen en Advertentiën aan de **ADMINISTRATIE** van **De Heraut**, Warmoesstraat 106, Amsterdam.
Inzendingen die later dan Donderdag 's namiddags te 12 ure worden ontvangen kunnen voor het nummer van die week niet meer in aanmerking komen.

Zondag 1 Januari 1888. N°. 523.

Abonnementsprijs: franco aan huis, per drie maanden *f* **1.20**. Afzonderlijke nummers aan het Bureel **10** Cent.
Abonnementen worden aangenomen door alle Boekhandelaren, Postdirecteuren enz. en aan het Bureel, Warmoesstraat **106**, te Amsterdam.
Advertentiën: van **1** tot **6** regels **90** Cent; voor elken regel meer **18** Cent.
Aanvragen en vermelding van liefdegaven en Verslagen van Vereenigingen **10** Ct. per regel.

„Alzoo onze dagen tellen!"

[OUDEJAAR.]

> Leer *ons* alzoo onze dagen tellen, dat wij een wijs hart bekomen. Ps. 90:12.

Het was avond en het was morgen geweest den derden dag.

En toen sprak de Heere onze God in zijn majesteit: „Dat er lic' ten zijn in het uitspansel des hemels om scheiding te maken tusschen den dag en tusschen den nacht; *en dat zij zijn tot teekenen, en tot gezette tijden, en tot dagen en jaren!*" [1])

En, zoo voegt de schrijver van het Paradijsverhaal er aan toe, „*en het was alzoo!*"

Hier ligt dus de oorsprong en de geboorte onzer *jaren*. Dagen, los op elkander volgende dagen van dag en nacht waren er reeds. Maar nu hechtte de Heere deze wisseling van dag en nacht, die Hij eerst zelf rechtstreeks werkte, aan den glans der zon. Doch dat niet alleen; neen, Hij doet meer; Hij bindt ook tegelijk die dagen bij groepen saam, en schept uit den ommeloop der maan u de maanden, die Hij straks door zijn goddelijk rusten nog in weken voor u af zal deelen. Maar veel machtiger nog dan de saambinding van dagen in de maand, is de saambinding van vele dagen als tot éene schoof, die Hij door de zon laat uitvoeren. Niet de maan, de zon zal heerschen, en eerst door haar zwaai en spoor ontstaat de machtige, de aangrijpende indeeling der *jaren*.

Is het wonder dat Mozes, wien de eere gegund wierd, deze formeering der *jaren* voor heel Gods kerke te boek te stellen, dieper dan één onner onder den indruk heeft geleefd van wat er in dat wisselen der jaren voor het menschenkind ligt? En was het misschien daarom, dat in onzen Psalmbundel één lied van Mozes wierd opgenomen, de negentigste Psalm in de volgrij, en dat het juist deze Psalm is, dien we altoos weer op den Oudejaarsavond opslaan, omdat in geen lied treffiijker, roerender en op meer doordringenden toon van d'en ommeloop der jaren geklaagd en toch gejubeld wordt?

En als Mozes dan, na zijn diep sombere klacht: „Wij vergaan door uwen toorn en door uwe grimmigheid worden wij verschrikt!" ten slotte aan de bede toekomt: „Leer ons alzoo onze dagen tellen, opdat we een wijs harte bekomen", wie bidt dan op den Oudejaarsavond uit zijn nog zoo dwaas en onwijs hart die bange bede van den man Gods niet meê?

——

In die dwaasheid en die onmacht van ons hart ligt hier het uitgangspunt; want Mozes b'dt het van den Heere af, dat Hij zulk tellen van zijn dagen *hem leere*.

Mozes was, toen hij dit lied zong, misschien reeds bijna tachtig jaar. En die jaren had hij geteld. Maar zooals hij telde, gaf het hem niets. Zijn hart bleef er even dwaas onder. En dat gaf hem onvrede. Neen, zoo mocht het niet langer, en een verborgen stem drong hem inwendig, om tot een heel ander tellen van zijn dagen en jaren te komen. En nu hij voelt, dat hij dit zelt niet kan, nu verzinkt hij in zijn afhankelijkheid en onmacht; nu wordt hij biddende gemaakt; en gaat als een kind, dat met zijn cijfers op de lei niet uitkomt, tot zijn Vader die in de hemelen is, en vraagt het van *Hem* ootmoedigijk: „o, Heere, leer het mij. Ja, leer mij alzoo mijn dagen tellen, dat er in mijn hart wijsheid voor dwaasheid kome!"

En daar de Heilige Geest wist, dat de kerke Christi alle eeuwen door in diezelfde behoefte zou liggen, en even bange worsteling zou hebben, om tot een tellen der jaren te komen, gelijk het Gods kinderen betaamt, daarom drong en bewoog de Heilige Geest Mozes, den man Gods, om dit teedere gebed, niet alleen voor zichzelf, maar voor heel de kerk uit te storten: „o, Heere, leer *ons* alzoo onze dagen tellen, dat *wij* een wijs hart bekomen!"

Ook voor de kerk onzer dagen is dit gebeden!

Nog wordt het jaar op jaar door de kerke Gods nagebeden!

o, God, die roerende bede: „Leer ons alzoo onze dagen tellen!" worde ze ook aan ons, ook bij dit gaan van het oude en het komen van een nieuw jaar vervuld!

——

En hoe dan zulk godzalig tellen van onze jaren bij een kind van God moet toegaan? Wat dunkt u, hoort hier dan niet in de eerste plaats toe, dat ge het jaar dat verliep niet als een telcijfer uittrekt, maar het neemt *met zijn inhoud?*

Gij hebt geleefd dit jaar, maar ook heel dit jaar lang heeft God de Heere geleefd en gewerkt in uw jaar in. En is nu niet reeds dit meestal de fout van ons dwaas hart, dat we bij ons terugdenken aan wat achter ons ligt, zelf te veel de hoofdpersonen willen zijn, en te weinig oog hebben voor de majesteit onzes Gods?

In het Onze Vader heeft de Heere Jezus ons zoo ernstig onderwezen, om eerst bij onze vierde bede aan onszelven te denken, en in de eerste drie beden eeniglijk bezig te zijn met de hoogheid des Heeren HEEREN. Pas dit ook op uw jaren toe, en hoe heel anders zal uw tellen niet reeds worden.

Niet eerst vragen: „Hoe ben *ik* er gekomen? Wat is *mij* wedervaren? Hoe sluit *mijn* rekening?" maar veelmeer vóór alle dingen: „Is de Naam van *mijn God* geheiligd? Is *zijn* Koninkrijk gekomen? Geschiedde *zijn* wil op aarde, gelijk hij in de hemelen door zijn engelen wordt volbracht?"

Ge gevoelt immers, zoo maakt ge de liefde *voor uw God* werkende. Zoo is het u *om Hem* te doen! En zoo ziet ge dan het jaar, dat ook nu weer verliep, opeens in zijn ontzettende schuld voor zijn heilig oog liggen!

Hij schiep dat jaar tot zijn eer. Hij alleen onderhield het in zijn loop al die dagen en weken en maanden voor zijns Naams glorie. Hem kwam heel dat jaar elke polsslag in het hart van elk kind der menschen toe. Het was zijns, en ons gaf Hij het als een talent, om er voor Hem meê te woekeren.

En nu, hoe heeft het gedacht der kinderen der menschen ook dit jaar weer verzondigd, verspeeld en misbruikt?

Erger nog, hoe heeft zijn kerk, die tegen dat verzondigen van het leven tegen de wereld getuigen moest, zelve dit jaar voor haar God besteed!

En dan, wat uzelven aangaat, ‖ *hoe deedt gij?*

——

o, Broeders, die dit leest, moeten het niet zulke gedachten geweest zijn, die Mozes in zoo doffen somberen toon, onder den toorn onzes Gods deden klagen?

Ook Mozes dacht aan de Schepping terug, want hij riep uit: „Eer de bergen geboren waren, en Gij de aarde en de wereld voortgebracht hadt, ja, van eeuwigheid tot eeuwigheid zijt gij God!"

Maar dan komt hij opeens op onze alles verwoestende en bedervende zonde.

Het „*God zag dat het goed was!*" dat in het Paradijs eens weerklonk, is uit zijn oor weg, en nu is het hem, als hoorde hij maar één schrikkelijke stemme over al het leven der kinderen der menschen weerklinken: „God zag dat het *niet* goed was!"

„Dat het *niet* goed was!" en daarom toornt Hij, en daarom overkomt Hij ons in zijn verbolgenheid, en daarom schokt zijn grimmigheid gedurig ons hart.

En nu ziet Mozes met onbeschrijfelijken weemoed die dwaasheid van ons menschelijk leven aan. „We brengen onze jaren door als een gedachte, we beklijven niet, maar vliegen daarheen; elken dag en elken nacht sterven er weer duizenden bij duizenden om in den grafkuil al te dalen, en toch houdt de luchthartigheid de overhand, en blijft de dwaze mensch voortspelen, als kwam er aan het leven geen eind."

o, Dat ze toch eens opwaakten uit hun bedwelming! Dat ze toch eens met open oog in de ontzettende werkelijkheid inzagen! God, o, mijn God, dat toch uw volk voor het minst eens wijs wierd, wijs van harte, ook door dat tellen der jaren!

——

En zoo komt ge dan ook op uzelven. Ook gij hebt dit jaar geleefd. Geleefd, niet op uw eigen hand, maar uit de hand van uw God; en als ge nu op den Oudejaarsavond eens in uw verbeelding op een hoop legt al het brood en al de spijs, die uw trouwe Vader dit gansche jaar lang in uw huis heeft ingedragen, om u en de uwen bij het leven te houden, verwondert ge u dan niet over zijn goedgunstigheid?

Uw bede was: „Ons dagelijksch brood geef ons heden", en hoeveel meer dan brood schonk Hij u niet? Bovendien, wat zou brood u genut hebben, zoo Hij er den zegen niet toe gesproken had! Och, wij zijn met een gevulden disch reeds zoo rijk. Maar wie heeft door die spijs u het bloed vernieuwd en de kracht in uw spieren bestendigd, en u den adem verlengd? Was Hij het niet, de Heere!

En zoo ge van daar uit nu *al* de gunste uws Gods in het tijdelijke indenkt, en nog eens doorleeft met een gevoelig indenken, is het dan niet, zooals de Psalmist uitroept: »Zijne goedertierenheid is *geweldig* over degenen die Hem vreezen?"

En nu, leeft er *dank* in uw hart voor zooveel trouwe? Keerde het manna dat op uw tafel neerdaalde in een offerande der dankzegging naar Hem terug, van wien alle goede gave afdaalde?

Dank, meer nog dan voor uw brood, voor die nog heel anders „*goede* gave", waarmeê diezelfde trouwe uws Gods u rijk heeft gemaakt, door de liefde der uwen, door de vriendschap uwer vrienden, door den prikkel van uw arbeid, door de geestdrift en de idealen van uw hart; door den strijd voor Hem, waarin ge meê mocht strijden; door redding uit gevaar; door den balsem, in uw wonde gedrupt; door den troost dien Hij u in droefenisse schonk; door den moed en de veerkracht en de volharding, die Hij u inblies?

Bovenal, was er dank voor de „*beste* gave?" Zooals de heilige apostel dankte „voor zijn onuitsprekelijke gave", in Christus Jezus, hebt gij zoo gedankt voor *genade*? Dat Hij uw dwaze ziel niet losliet; u in de conscientie manen bleef; u inleidde in zijn heilgeheimen; u soms zoo zoete oogenblikken van zielsverkwikking en heilig verblijden schonk?

o, Het is zoo onuitsprekelijk heerlijk, om die overrijke beweldadiging van uw God aan een zondaar op te merken.

Want in ernste, ge verstaat óf de hoogheid van den Heere HEERE, óf de diepe inzinking van uw eigen hart niet, zoo het u niet een wonder in uw eigen oogen is, dat dit Eeuwige Wezen *voor u* zoo zijn kon!

——

Tel zóó uw jaren, en ge *zult* wijs worden. Want zóó geteld, dan heeft zulk een jaar een diepe onderwijzing van wat uw God voor u is, en van wat gij voor uw God zijt. Dan is zulk een jaar als een boek, dat ge afleest, en waarin met gouden schrift van Gods glorie en van zijn oneindige barmhartigheden, maar met o, zoo diep somber schrift van uw eigen diepe hulpbehoeftigheid en onwaardigheid en innerlijke armoede geschreven staat, dat het: *Vergeef ons onze schulden!* u wel vanzelf over de lippen komt. En dan maant zulk een afgelezen jaar u zoo zieldoordringend, om toch tot staan te komen! Zie maar, hoe snel het verliep! Zie maar, hoevelen ook dit jaar weer voor hun Rechter wierden opgeroepen! „o, God, Gij stelt onze ongerechtigheden voor U, onze heimelijke zonden in het licht van uw aanschijn, en al onze jaren gaan daarheen!"

Neen, zelfs uw lieve panden, wier droef verscheiden ge misschien dezen avond met weemoed herdenkt mogen u in dien weemoed niet beklemd houden, maar ook zij moeten u manen en een roepstem van de andere zijde des grafs zijn, om te bedenken wat tot uwen vrede dient, en u als uit hun graf toeroepen, dat het delven van uw graf naast het hunne, o, zoo spoedig kan komen!

Niet met uw plannen en herinneringen, neen, maar met een levend God hebt gij te doen. En als ge dan ziet, hoe de ernst der tijden klimt, en de afval toeneemt, en de verleiding der zielen in kracht wint, en het als een afloop wordt van zeer snelle wateren, neen, dan mag het niet in u zijn de hoogmoedige gedachte: „Ik zal geen kwaad vreezen", maar moet het noodgeschrei ook uit uw eigen ziele opklimmen: „o, God, leid mij niet in verzoeking, maar verlos mij van den Booze!"

Dat bidde wie geborgen is, en bidde wie nog van verre staat.

„Heden, zoo gij zijn stemme hoort, verhard uw harte niet."

Meriba is in de geschiedenis van een menschenziel voor haar God zulk een ontzettend en schrikkelijk woord.

——

En was zoo het *Onze Vader* u ten gids, om in dat beter tellen van uw jaren te worden ingeleid, o, hoe zoudt ge dan somber van harte het jaar uitgaan? Of is het besluit onzes gebeds niet: „*Want Uw is het Koninkrijk en de Kracht en de Heerlijkheid!*" en richt zich aan dat majestueus besluit onzes gebeds ook uw ingezonken ziel niet op?

„Laat uw werk aan uwe knechten gezien worden en uwe heerlijkheid over hun kinderen, en de lieflijkheid des HEEREN onzes Gods zij over ons, en bevestig Gij het werk onzer handen over ons, ja, het werk onzer handen bevestig dat!"

En dan rust de gejaagde ziel weer in haar God.

Ze is uitgekleed, ze heeft niets meer, ze is klein gemaakt en in het stof geworpen, en heeft het „o, God, wees mij, arme zondaar, genadig!" met dieper gevoel dan in lang mogen uitroepen. Maar ze heeft door dit tellen der jaren ook weer gezien, *dat God groot is.*

Een machtig God!

Een Koning, die het zaligst lot der boven alle goden kan schenken!

En dat inzicht in de Majesteit des Heeren HEEREN is nu haar innerlijke verkwikking.

Ge dacht anders wel, dat *gij* zoudt werken, maar nu is het: „o, Heere, al mijn werken is dood en ijdelheid, maar laat *uw werk* aan uw knechten gezien worden!"

Ge dacht anders allicht, dat *gij* voor uw kinderen zoudt zorgen, én tijdelijk én geestelijk; maar nu is het: „Och, Heere, laat *uwe heerlijkheid* aan mijn kinderen arbeiden."

En ook, waar ge anders meendet, al vrij wat door het werk uwer handen te hebben uitgericht, daar ziet ge nu al dit werk uwer handen als waggelende posten en binten, die ineen zullen vallen, en ge roept uit het diepst uwer ziele: »Och, God, *bevestig* Gij het, anders stort het alles ineen."

En als dan ook dit jaar weer naar zijn einde jaagt, en straks is het uit, en God de Heere doet in zijn mogendheid weer een ander jaar zijn loop beginnen, dan weet gij niets. Ge weet niet wat u, en ge weet niet wat den uwen, en veel minder nog wat aan land en kerk overkomen zal.

Maar dat hoeft ook niet.

Uw God zorgt.

Hem is het Koninkrijk en de Kracht en de Heerlijkheid.

En als daar uw ziel maar een hartgrondig *Amen* op mag uitspreken, o, dan is er geen onrust meer, maar ruste van het kind des Heeren in de trouwe van zijn God!

KUYPER.

[1]) Laat de vraag, hoe pas na den derden dag zon en maan konden ontstaan, daar toch de dagen ontstaan door de wenteling van de aarde om haar as in den glans van dat hemellichaam, — u geen oogenblik ophouden. Wie hierop stuit rekent buiten den Schepper. Of is niet én het denkbeeld van den tijd in zijn indeeling van dagen, én het verwerkelijken van dit denkbeeld door een wisseling van licht en geen licht, beide uit God? En indien dit zoo is, is God de Heere dan niet precies even machtig, om, zoolang er nog geen zon of maan schijnt, op even gezetten tijd nu eens een lichtglans in het paradijs te doen schitteren, en straks dien lichtglans uren lang weg te houden? En als de Heere nu, na dit driemaal gedaan te hebben, zonder beluip van een zon, daarna besluit dit komen en gaan van het licht aan de zon te verbinden, wat geschiedt dan anders, dan dat Hij eerst rechtstreeks en zonder een zon te gebruiken, precies datzelfde doet, waar Hij van den derden dag af goedvindt de zon voor te bezigen? Stel, God de Heere doofde morgen de zon uit, zou Hij daarom onmachtig wezen, even geregeld het nu eens licht en dan eens donker om ons heen te laten zijn? Of kan God wel licht aan de zon scheppen, maar geen licht zonder zon? Ellieve, waar heeft de zon dan haar licht vandaan?

„Zie, Gij hebt mijne dagen een handbreed gesteld."

> Zie, Gij hebt mijne dagen een handbreed gesteld, en mijn leeftijd is als niets voor U; immers is een iedere mensch, hoe vast hij sta, enkel ijdelheid. Psalm 39:6

Van onzen kant gemeten, is ons leven zoo geheel anders, dan naar God het meet.

Wat dunkt ons de schepping der wereld niet onbeschrijflijk lang geleden! En toch, naar de Eeuwige rekent, is de wereld er zoo pas gekomen. Of wat zijn zes duizend jaren gerekend tegen die nooit begonnen eeuwigheid, die achter de schepping ligt, toen het Eeuwige Wezen nog alleen, zonder wereld was, en er geen engelen waren, noch een hemel bestond, en toen er niets was dan het eeuwige Liefdeleven van Vader, Zoon en Heiligen Geest?

Het Calvinistisch karakter van den Heidelbergschen Catechismus,

DOOR

Dr. A. ZAHN.

De 124ste vraag brengt een voor de Gereformeerde leer zeer gewichtige zaak ter sprake. »Is het goed, dat men omtrent den zondeval veel naphuize, hoe die heeft kunnen plaatsgrijpen?" »Neen, want het brengt de ziel in verwarring. Men moet tevreden zijn met hetgeen Gods Woord daarvan openbaart en zich meer daarover bekommeren, hoe men uit den put der menschelijke ellende verlost zal worden, dan hoe men daarin gevallen is." De vraag, of ook de val van Adam — al is hij tegen den wille Gods geschied — ook buiten dien plaatsgehad heeft, heeft Calvijn op deze wijze beantwoord: dat ook deze onder Goddelijke ordening stond. Dit heeft ook de Confessio Augustini (1530) in Art. 19 uitgesproken, zeggende, dat de val des duivels en aller goddeloozen ten slotte hierop neerkomt, dat God zijne hand van hen afgetrokken had. Hetzelfde heeft Zwingli geleerd (de Providentia bl. 108). Met recht evenwel hebben de regels van Dordrecht en de meeste Gereformeerde dogmatici zich aan deze vraag onttrokken en laten het geheim van Adams val buiten hunne beschouwing. Ondertusschen heeft ook Calvijn deze leer met de grootste voorzichtigheid onder voortdurende aanbidding van God behandeld, zichzelven en anderen steeds voor oogen houdende, dat het in dezen niet te doen moet zijn om de vervulling van de behoeften des verstands, maar om de eere Gods. Wanneer men Calvijn werkelijk bestudeerde, zou men ophouden hem om zijne leer te smaden. In het aangezicht van den dood heeft hij nog betuigd, dat hij nooit aan zijn hart had toegegeven, om zijne scherpzinnigheid te bevredigen. Geheel volgens de Gereformeerde leer wordt, bij de behandeling der voorzeggingen gezegd, dat de gelooviven des Ouden Verbonds denzelfden weg ter zaligheid gehad hebben, als wij onder het Nieuwe Verbond. Zij hebben één God, één Heiland, één Evangelie, één geloof met ons gehad. In dezen zin wordt in het 15de artikel juist gesproken. De 159ste vraag behandelt de voor de geheele Evangelische belijdenis beslissende leer: »Kan iemand door zijn eigen verstand en kracht (woorden van Luther) in Christus gelooven, of tot Hem komen?" Antw.: »Neen, want het geloof is eene gave Gods." De 160ste vraag gaat dan voort: »Wat is nu de oorzaak, dat de een de gave des geloofs heeft, de ander niet?" Antw.: „Gods vrije genade en zijn welbehagen." En hiervoor dankt de Heiland zijn hemelschen Vader (Matth. 11:25, 26). Luther, Calvijn en Zwingli hebben, zooals bekend is, zich op dezelfde wijze over deze waarheid uitgesproken. Zij is dan ook door *alle* symbolische geschriften der geheele Evangelische kerk herhaald.

Conf. Augustini 1530. De Heilige Geest werkt door het Evangelium en de Sacramenten het geloof, waar en wanneer Hij wil, in degenen, die het Evangelie hooren. Toen de Wittenbergers en Zwitsers in 1529 te Marburg hun gemeenschappelijk geloof nederschreven, beleden zij ten zesde, dat zulk geloof een gave Gods is, hetwelk wij door geen voorafgaande werken of verdiensten verkrijgen noch door eigen kracht maken kunnen, maar de Heilige Geest geeft en schept het, *waar Hij wil*, in onze harten, wanneer wij het Evangelie of het woord van Christus hooren. Dit herhaalt het Schwaabsche artikel (7): »God geeft door zijn Evangelie, als door een instrument, het geloof uit zijnen Heiligen Geest, *zooals en waar Hij wil*. Luther zegt in den grooten Catechismus: De Heilige Geest openbaart en brengt het Woord Gods, verlicht de harten en ontsteekt ze, dat zij het begrijpen, aannemen, daaraan hangen en daarbij blijven. Want waar Hij het niet laat prediken en *in het het hart verwekt, dat men het begrijpt, daar is het verloren.* Waaraan heeft het in het pausdom ontbroken? Daaraan, dat de Heilige Geest daar niet geweest is, die dit heeft geopenbaard en laten prediken. De Formula Concordiae belijdt: De eeuwige verkiezing Gods verzekert en weet niet alleen tevoren de zaligheid der verkorenen, maar is ook door Gods wil en welbehagen in Jezus Christus eene oorzaak, waardoor onze zaligheid en wat daartoe behoort, wordt bewerkt en bevorderd. Hierop is ook onze zaligheid zoo gegrondvest, dat de poorten der helle daar niets tegen kunnen doen, zooals geschreven staat, Matth. 16:18, Joh. 10:28, Hand 13:48. En daar geloofden zoovelen als verordineerd waren tot het eeuwige leven. Het geloof heeft dus zijne oorzaak in het welgevallen en de verkiezing Gods. Ditzelfde leeren *alle* Gereformeerde belijdenisschriften zonder uitzondering. De nog tegenwoordig in Bohemen en Moravie hooggeschatte Conf. Helvetica II van Bullinger zegt in art. 16: »Het gel of is een zuiver geschenk Gods, dat God alleen uit zijn genade zijn uitverkorenen geeft, wanneer en zooveel Hijzelf wil, en wel door zijn Geest door middel van de prediking des Evangelies en het trouwe gebed." Hieraan gelijk is de Confessio Sigismundi van Brandenburg, als zij zegt: »Zooals God de zonen van eeuwigheid bemind heeft, zoo schenkt Hij hun ook uit louter genade het rechte geloof en de volharding tot den einde; en dit alleen uit louter genade en barmhartigheid.

DE GAAY FORTMAN.